

optagen i Regeringens Forslag om Næringsafgift under § 21, og at den derefter er tagen ud efter nogle Aars Forløb og gjort til Genstand for den af mig nys nævnte, særlige Lovgivning, saa det vilde dog være noget ejendommeligt, hvis man nu atter bragte den ind i Næringsloven, og navnlig vilde det være det, hvis man gjorde det paa samme Tid, som Forslaget om en særlig Lovgivning angaaende Næringsafgift endnu ikke er behandlet til Ende og i Virkeligheden nu er under Behandling i et Udvalgi det andet Ting. Jeg vil derfor af disse principielle Grunde fraraade, at man vedtager Flertallets Ændringsforslag under Nr. 46. — Ændringsforslaget under Nr. 47 er et Forslag, som endnu ikke har været fremsat, det er en ganske ny Tanke, saaledes som det ogsaa er blevet fremhævet fra forskellige Sider, som det ærede Flertal har gjort sig til Talsmand for ved at fremsætte dette Forslag. Det gaar ud paa Genindførelsen af en Næringsafgift for alle, saaledes at de paagældende faa denne Næringsafgift godtgjort i deres kommunale Skat, hvorved altsaa vil opnaas, at de uden søgns, om jeg maa udtrykke mig saaledes, boende næringsdrivende i Virkeligheden komme til at betale en Næringskat til deres Næringskommune. Det er meget sindrigt udtænkt. Det er jo i denne Sag — hvor man i 25 Aar, saaledes som det ogsaa er blevet fremhævet, har forsøgt alle Veje og alle Midler for at naa til en Løsning af dette Spørgsmaal, som hænger saanøje sammen med Spørgsmaalet om den mellemkommunale Beskatning — ikke uden Interesse at se, at man endnu efter en Menneskealders Forløb har kunnet finde noget nyt og interessant. Jeg vil opfordre det høje Tings Flertal til at stemme for dette subsidiære Forslag, der i alt Fald, som ogsaa antydet af den sidste ærede Taler, vil have den Virkning, at man andetsteds ser, at den Tanke er levende, og at det Ønske stadig er til Stede i det høje Landsting, endelig at faa denne Sag, som repræsenterer et saa væsentligt og berettiget Krav fra Købstædernes Side, ført til en Afslutning. Hvorvidt det derigennem vil lykkes at komme til et Resultat, er naturligvis meget tvivlsomt, vi vide jo alle, hvad det kan strande paa. Vel ere vi ikke komne til nogen Lovgivning paa dette Omraade endnu, men vi ere dog komne saa langt, at det i Fjor er blevet erkendt som et uafviseligt og fuldstændig berettiget Krav, erkendt som et Retfærdighedskrav, i den Betænkning, som i Fjor fremkom om denne Sag i Folketinget. Det er noget

videre, end man har været tidligere; det er i alt Fald stærkere Udtryk, som ere blevne brugte, end dem, der nogen Sinde tidligere ere blevne anvendte, naar Talen har været om denne gamle Sag, som stadig bliver mere og mere paatrængende, og som vistnok for Københavns Vedkommende i Løbet af faa Aar vil blive af en overordentlig aktuel og brændende Beskaffenhed. Men vi vide ogsaa, at der til Ordningen af dette Forhold knyttes en Fordring, som for det første forekommer mig ikke paa langt nær at have den samme Berettigelse som det Krav, der har fundet sit Udtryk i dette Forslag paa Handelens, Haandværkets og Industriens Omraade, og som derhos er et Krav, hvis Opfyldelse er forbunden med mange og overordentlig store Vanskeligheder. Det er nemlig Kravet om, at ogsaa den uden for Sognet boende Grundejer, Ejendomsbesidder, skulde af Indtægten af sin Ejendom — som Regel en Landejendom — svare en Næringsafgift til den Kommune, hvori Landejendommen er beliggende. Naar jeg har sagt, at dette Krav ikke nær har den Berettigelse som det Krav, der er fremsat fra Handelens, Haandværkets og Industriens Side, kan jeg begrunde det først og fremmest derved, at paa samme Tid, som Grundskatterne paa Landet udgøre den aldeles overvejende Del af Skattebyrden, medens Formue- og Lejlighedsskatten kun er en ringe Del af den samlede kommunale Skat, er Forholdet det stik modsatte for Købstædernes Vedkommende, og ogsaa for Københavns Vedkommende er Forholdet væsentlig forskelligt fra Forholdene paa Landet. Det vil altsaa sige, at den Grundejer, der bor uden for den Kommune, hvor hans Ejendom ligger, i alt væsentligt betaler den samme Kommuneskat som den, der bor i selve Kommunen, medens omvendt den næringsdrivende, der driver en Næringsvirksomhed i en Kommune og har Bolig andetsteds, i en anden Købstad, i alt væsentligt ikke betaler noget til den paagældende Kommune. Det er jo en meget stor faktisk Forskel. Dertil kommer den sociale Side af Sagen, Konkurrencespørgsmaalet, som paa ingen Maade kan siges at være saaledes til Stede paa Landet som for de handlende i Byerne. Men Kravet er opstillet; dets Opfyldelse er gjort til Betingelse for det, man selv betegner som en overmaade retfærdig Fordring fra Købstædernes og Københavns Side, og jeg er ingenlunde sikker paa, at det, som Forholdene ere, og som Repræsentationen er sammensat, vil lykkes Byerne at faa deres